

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

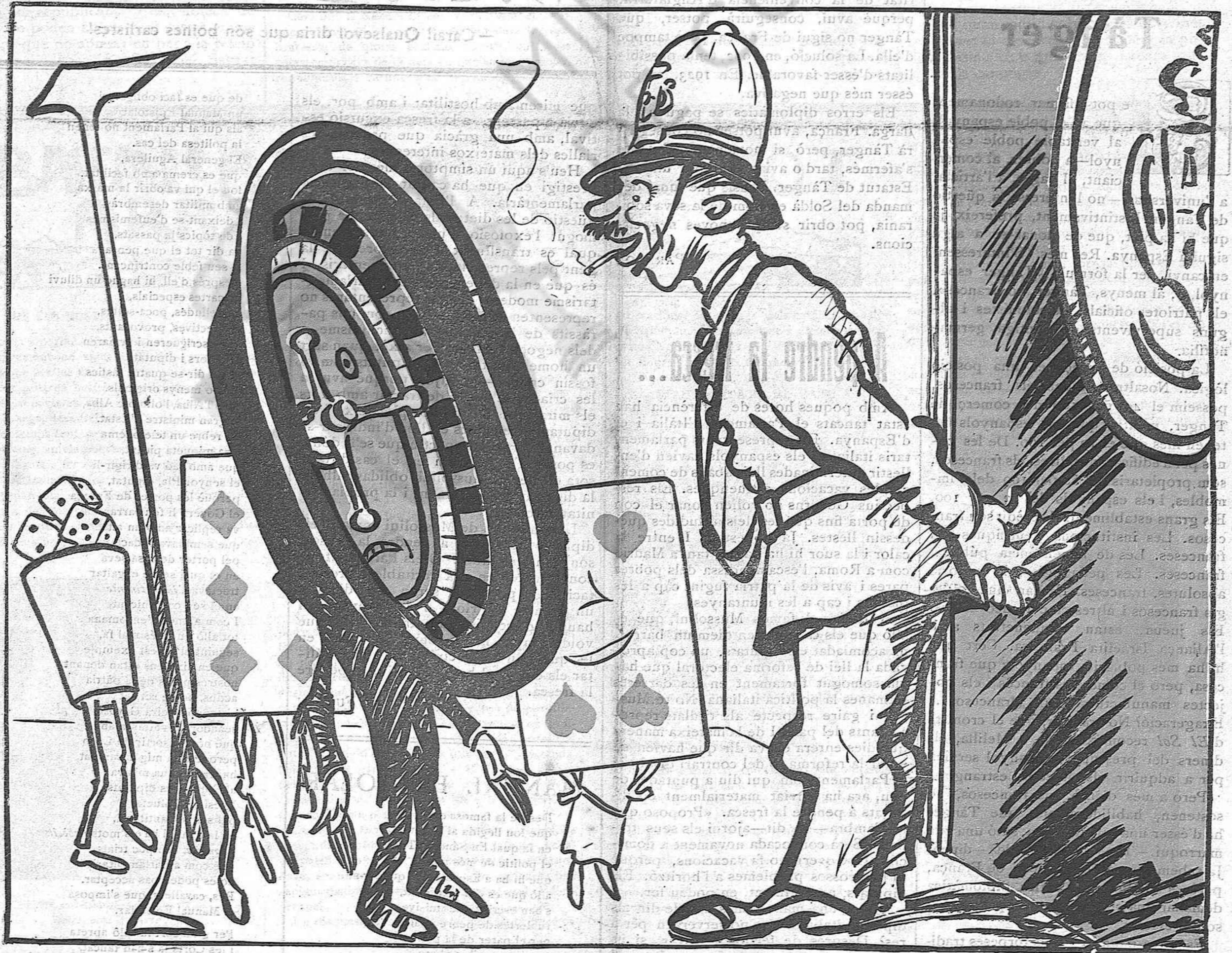
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Una comissió de les forces vives al Govern Civil

El guàrdia:-De moment diu el senyor governador que no està per a vostès, però que tot s'arreglarà!

Les aixetes

D'ençà que En Portela, el galleg aixerit, fa de governador de Barcelona, no solament s'han resolt les més importants vagues obreres que hi havia pendents, sinó que s'ha estroncat la sèrie d'atemptats. N'hi ha hagut encara algun d'escadusser, però no hem tingut aquell raig continu diari, de crims socials. I fem notar això, com ja ho han fet notar altres periòdics, no pas per elogiar En Portela, que no és un sant de la nostra devoció, sinó per posar de relleu la forma estranya del terrorisme a Catalunya.

En sec, comencen a espategar les pistoles. Com totes les desgràcies, un atemptat mai no ve sol. Tot és començar. Generalment, venen a l'engròs, durant una temporada. En sec també, cessen els atemptats, i passen dies i dies sense que els periòdics duguin a darrera hora aquell títol consabat: «L'atemptat d'ahir». Encara succeeix una altra cosa enigmàtica: de vegades l'espatec és de les pistoles vermelles, altres vegades és de les blanques.

Què vol dir això? O nosaltres no ho entenem gens, o vol dir que hi ha dues aixetes per al terrorisme, una de cada color. I aquestes aixetes, ara s'obren, ara es tanquen. Sembla que hi hagi un contractista d'atemptats que es compromet a la realització de deu, dotze o quinze crims. Potser a l'engròs i en forma de contracta, els atemptats surten més a compte. El terrorisme a Catalunya pren, doncs, la forma intermitent i això només es comprèn havent-hi una mà, o dues mans, que es dediquin a la feina d'obrir i tancar les aixetes tràgiques.

Quines són aquestes mans? Hi ha qui creu que són unes mans amb uns dits molt llargaruts. Tan llargaruts, que arriben de Madrid a Barcelona...

El feixisme i la naturalesa

—Carai! Qualsevol diria que són boines carlistes!

Tànger

Se pot afirmar rodonament que an el poble espanyol, al veritable poble espanyol—a l'obrer, al comerciant, al pagès, a l'artista, a l'universitari—no l'interessa la qüestió de Tànger. Instintivament, prefereix, ja que hi ha plet, que de donar-se a algú sigui a Espanya. Res més. S'interessen, en canvi, per la fórmula «Tànger espanyol, o, al menys, Tànger no francès», els patriotes oficials, els colonistes i alguns supervivents de l'antiga germanofília.

La posició de França és una posició lògica. Nosaltres, diuen els francesos, posseïm el 40 per 100 del comerç de Tànger, mentre que els espanyols no tenen més que el 19 per 100. De les zones per a edificar, nosaltres, els francesos, som propietaris del 55 per 100 dels immobles, i els espanyols del 12 per 100. Els grans establiments de crèdit són francesos. Les institucions científiques són franceses. Les de beneficència pública, franceses. Les pedagogies, la majoria absolutes, franceses. Hi han cinc col·legis francesos i altres cinc franco-alarbs. Els jueus, estan compenetrats amb l'Aliança Israelita Francesa. Cert que hi ha més població espanyola que francesa, però el comerç és francès i els objectes manufacturats són francesos... Exageració? No era ahir, que el cronista d'*El Sol* reconeixia que a Melilla, els diners del pressupost espanyol servien per a adquirir els objectes estrangers?

Però a més d'això, els francesos, no sostenen, habilidosament, que Tànger ha d'ésser una vila francesa, sinó una vila marroquí. —Tànger per al Soldà— diuen. Ja sabem que el Soldà depèn de França, però és una bona dialèctica diplomàtica demanar una ciutat marroquí per al seu sobirà efectiu.

Espanya paga les seves torpeses tradicionals. Quan en 1912, se feu el tractat

entre França i Espanya, aquesta havia d'haver reivindicat Tànger com a capital del seu protectorat, fent veure que era un contrasentit deixar un tascó en la seva zona. Tal volta li fora també negat, però aleshores la seva posició era més ferma que avui, malgrat la solidaritat de la conveniència d'Anglaterra, perquè avui, conseguirà, potser, que Tànger no sigui de França, però tampoc d'ella. La solució, en 1912, tenia possibilitats d'ésser favorable. En 1923, no pot ésser més que negativa.

Els errors diplomàtics se paguen a la llarga. França, avui potser no aconseguirà Tànger, però si novament l'Entente s'afermés, tard o aviat s'aniria a un nou Estatut de Tànger. Pensis que una demanda del Soldà en nom de la seva sobirania, pot obrir sempre noves negociacions.

PARADOX

A pendre la fresca...

Amb poques hores de diferència han estat tancats el Parlament d'Itàlia i el d'Espanya. Els representants parlamentaris italians i els espanyols havien d'entrestar determinades lleis abans de començar les vacances estiuenques. Els respectius Governos no volien donar el cop de porta fins que les lleis al·ludides quedessin llestes. Ja ho estan. I entre la calor i la suor hi ha hagut, tant a Madrid com a Roma, l'escampadissa dels pobres pares i avis de la pàtria fugint cap a les platges i cap a les muntanyes.

A Itàlia, el famós Mussolini, que és allò que els catalans en diem un barrut, ha acomiadat els diputats, un cop aprovada la llei de reforma electoral que havia somogut fortament en les darreres setmanes la política italiana. No té Mussolini gaire respecte als titulats representants del país. I de la mateixa manera que dies enrera els va dir que havien de votar la reforma o del contrari disoldria el Parlament com qui diu a puntades de peu, ara ha enviat materialment els diputats a pendre la fresca. «Proposo que la Cambra—ha dit—ajorni els seus treballs. Serà convocada novament a domicili. El Govern no fa vacances, perquè hi ha grossos problemes a l'horitzó. Els diputats, naturalment, en poden fer.

Voleu una manera més fina de dir als diputats italians que no serveixen per a res? Després de fer-los aprovar, si us plau per força, una reforma electoral

que miren amb hostilitat i amb por, els envia a passeig, a la fresca excursió estival, amb una gràcia que provocà les rialles dels mateixos interessats.

Heu's aquí un símptoma més del desprestigi en que ha caigut la institució parlamentària. A l'Estat espanyol, la qüestió de les dietes als diputats ha promogut l'explosió d'una protesta en la qual es transllueix el menyspreu de la gent pels representants parlamentaris. I és que en la degeneració del parlamentarisme modern, els tals representants no representen el poble, i són com uns paràssits de la vanitat, del caciquisme o dels negocis tèrbols. Per això, quan surt un home que tracta els diputats com si fossin criades—o pitjor, perquè avui a les criades se les ha de tractar amb tots els miraments—el poble aplaudeix, i els diputats o senadors en lloc d'indignar-se davant el tracte despectiu que se'ls dona, es posen a riure, com en el cas d'Itàlia sota el fuet de Mussolini, oblidant alhora la dignitat del Parlament i la pròpia dignitat d'homes.

Les paraules de Mussolini enviant els diputats italians... a pendre la fresca, són com un símbol. O els Parlaments es converteixen en una veritable representació dels pobles, o seran cada dia més un objecte de riota o de menyspreu i hauran d'escollar amb una riallada que voldria tapar la vergonya, les frases en les quals un home civil o un home militar els envia, al bo de l'estiu, a pendre la fresca.

FULMEN

MANUAL EPISTOLAR

Des de la famosa carta que fou llegida al Senat, en la qual En Sánchez Toca, el polític de més nas que hi ha a Espanya, va quedar-se allò que es diu mal parat, s'han escrit tantes misives rublertes de pebre i sal per el parer de la pàtria, que crec arribat el cas

de que es faci obligatori un Manual Epistolari als qui al Parlament no tenen la politesa del cas. El general Aguilera, que es crema amb facilitat, fou el qui va obrir la marxa amb militar desembràs, i deixant-se d'eufemismes i de tòpics ja passats, va dir tot el que pensava al seu feble contrincant. Després d'ell, hi hagué un diluvi de cartes especials, cantelludes, poca-soltes, despectives, provocants, que escrigueren i firmaren senadors i diputats per a dir-se quatre fàstics més o menys originals. Fins l'Alba, l'olímpic Alba, el gran ministre d'Estat, en rebre un telefonema una miqueta picant, que amb raó va dirigir-li el senyor Pla, diputat, perquè les portes de França el Govern li feu barrar, va replicar amb un altre que semblava redactat pel porter de casa seva en el qual sense engaltar tractava d'*impertinente* an-el seu comunicant. I com al món s'encomana tot allò que més mal fa, seguint el tunest exemple que en això ens estan donant nostres pares de la pàtria actius, un de retirat el senyor Neira Gayoso, senador de vuitanta anys, que no pot sortir de Lugo perquè està mig enrampat, ha tramès una misiva als lluitadors diputats Iglesias i Zulueta, pel seu joc antitonal, en la qual hi ha els mots *imbècils* i *bandits*, ben poc triats, que com a parlamentaris no es poden pas acceptar. Res, cavallers, que s'imposa el Manual Epistolari. Per gran sort la calor apreta i les Cortes ja s'han tancat.

El guàrdia:—De moment dir el senyor governador que no està per a vostès, però que tot s'arreglarà

i no s'escriuran més cartes senadors i diputats. Després el *dolce farniente*, l'ús de les aigües sedants, la vida del camp tranquils, el tremp que donen els banys, la companyia agradable, i altres causes estivals faran que els parlamentaris es posin tots com un guant i sien les Corts vinentes un model d'Urbanitat.

Mes jo, pel que pugui ocórrer, com d'estiuig no en tinc mai, dedicaré aquests dos mesos a escriure el dit Manual Epistolar, dedicant-lo perquè vagi apadrinat com li cal, a En Sánchez Toca, que crec em protegirà, en veure la noble idea que a oferir-li m'ha impulsat, i l'obra voldrà comprar-me, donant-me un grat de rals... per fer amb ella un negoci d'aquells que es diu, sanejats!

FLOK

Excuses de mal pagador

Hi han molts catalans que diuen que ells ja foren catalanistes, però que troben que en el catalanisme militant hi han masses capellans i masses *pomells de joventut* i masses *centres catòlics*. Ells, homes d'esquerra, no volen col·laborar en una tasca de una farum tan reaccionària.

Altres també se senten molt patriotes, però els fa por l'independència perquè temen que això acabaria en una República catalana i els esvera que els puguin tindre per republicans. Ells, homes de dreta, no poden posar-se al costat d'uns catalans que no admetrien per a la Nació Catalana l'advocació oficial del Sagrat Cor.

Així els uns perquè ho troben massa blanc i els altres perquè els sembla massa roig, adopten la còmoda actitud de quedar-se quietets a casa, estalviant-se despeses, mals de cap i possibles perills.

Es dubtós el catalanisme d'aquesta gent que busca excuses tontes per a no actuar. La causa de Catalunya exigia el concurs de tots els catalans sigui quina vulgui la seva posició social i tant si són de la flamarada com si són de la crosta de baix. El catalanisme militant tindrà el matí que li donguin la majoria dels homes d'acció que l'integrin, i si els obrers i els lliurepensadors que sentim amor per Catalunya ens quedem ajeguts a l'ombra d'una estúpida intransigència, no podrem queixar-nos si el catalanisme pren un caient burgès i reaccionari.

I el que no vulgui afiliar-se a cap dels organismes que sintetitzen els diferents caires que ofereix avui el catalanisme, que actuï de *franc tirador* dedicant-se a la seva pròpia i completa catalanització primer, a la catalanització de tot lo que el volti després i sempre a la propaganda persistent de totes aquelles idees i coses que puguin contribuir a la consecució de la nostra Llibertat.

A lo que no hi ha dret és a invocar excuses per a justificar una mandra anti-patriòtica.

JEPH DE JESPU

TERRASSA

Com que la costum és llei, no hi havia cap any que pel sant de la prostituta de Magdala no embrutessin de quitrà o d'excrements una llosa commemorativa de la data en que se les engaltaren lliberals i carlins. Per fi s'ha pogut evitar

aquest ultratge inferit a la memòria dels braus d'antany. Cal fer constar que aquesta llosa està clavada davant de Cà la Ciutat i als propis nasos del cos de la guàrdia Municipal.

Hi ha qui diu que d'haver-hi aleshores el telefònic inspector còmic Feiner no s'hauria otès tan fàcilment el nom dels avantpassats.

Doncs per què actualment s'empastifa de fang les places commemoratives de l'homenatge an En Clavé i al Dr. Cadevall?

—Perquè el guàrdia deu jugar a la bescambrilla tot el dia o perquè el poeta i fabricant alcalde deu ésser de viatge.

Parla l'avi

Espero la fi de la meua aventura sense inquietud i sense impaciència. Si algú em pregunta què és el que he fet, li contestaré: «He viscut, he viscut!» Les hores dels meus anys s'han escapat del meu damunt. Les he deixat caure sense posar-hi atenció. Les alegries han fugit i les penes han quedat sense que pogués—com diu el poeta—plantar el clau d'or a la roda de la fortuna.

La trama enigmàtica que ha sigut el conjunt de la meua existència, em semblaria teixida de visions i no de realitats si els colors no fossin tan suaus i els records tan vius. Molt sovint la vida se m'ha fet pesada, però mai he renegat d'ella. No voldria començar-la de nou, però la vull, i aquests últims restes tenen la bellesa d'unes ruïnes acariciades pels raigs del sol. A voltes, entre els meus llibres, dintre la solitud de l'hivern, quan la llum se'n va, quan l'alegria també ens deixa, quan no ens queda res més per a il·luminar-nos que la flama del fogar desert, una tristesa ens estenalla. Pensem amb la mort, però no pensem amb les afeccions invisibles que sempre ens són fidels.

Així parlava l'avi aquella primera jornada. De tant en tant somreia. Seguïrem encara caminant silenciosament llarga es-

tona. El dia començava a caure quan nosaltres passavem per un ample i llarg camí que menava a una rònega masia. Al costat s'obria l'horitzó amb línies senzilles i lluminoses com la claretat d'un geni sublim. Al lluny catrequejaven carros coberts de blat. Una mossota ajeguda al cim d'un d'ells entonava una cançó grollera. Focs escampats picaven l'ullet aci i allà; fumeroles mandroses sortien de les teulades; les muntanyes llunyanes com la vida de l'avi, vistes a l'hora del crepuscle, semblaven transparentes...

F. C.

Vanitat de l'ofici

Els canonges de Sant Joan de Lyon devien provar que tenien vuit quartels de noblesa per a obtenir la canongia i la qualificació de comtes de Lyon.

La vanitat els inspirà l'idea de que uns cavallers tant excel·lents com eren no tenien de veure's obligats a agenollar-se a l'aixecar l'hòstia.

La facultat de la Sorbona condemnà aquesta pretensió plena d'orgull i escandalosa:

«Propositio qua prohibetur humi utraque genuflexio, arrogans, impia et scandalosa».

Els senyors canonges apel·laren al Consell, pretextant que la facultat de la Sorbona era mancada de jurisdicció sobre el seu capítol, i el Consell, amb data de 23 d'agost de 1555, derogà el decret de la Sorbona, deixant als vanitosos sacerdots el dret de no agenollar-se davant d'aquell Dèu omnipotent davant del qual tothom es veu obligat a humiliar-se: *In nomine Jesu omne genu flectatur caelestium, terrestrium et infernorum*.

Ara, quan senti culpà a les doctrines modernes el poc respecte a Dèu, ja podeu desmentir a qualsevol, encara que sigui als canonges.

IGUAL QUE ELS NOSTRES

Es torna a parlar amb massa insistència perquè dissortadament no sigui cert, dels preparatius bèl·lics que fan les kàbiles sotsmeses (?) a Espanya. Les nostres notícies particulars confirmen aquests preparatius. Els rifenys una vegada llestos de la sega, desenfeinats, com de costum volen matar el temps fent pessigolles, unes pessigolles que fan sang, an els pobres que, vulguis o no, es veuen obligats a fer de civilitzadors (!).

Són incalculables les vegades que els governants espanyols s'han reunit per a tractar del problema del Marroc. I encara aneu a sapiguer les que's reuniran. Ningú en treu l'aigua clara d'aquestes reunions, només sabem que la sang s'es-

cola que és un gust i que el dèficit passa de nou milions. Tot això serveix per a que els rifenys segueixin més entossudits que mai en no volguer reconèixer la protecció espanyola.

I és que a casa nostra tot es fa lo millor possible. Anem al Marroc i lo primer que se'ns ocorreix és posar a l'altar d'una església l'imatge del Sant Jaume, mata moros.

Compareu això amb la política dels governants francesos. El govern francès, donant pràcticament una demostració d'ampla tolerància i comprensió, ha autoritzat l'aixecament d'una mesquita a París.

Així és com es fan les coses. França no vol dominar el Marroc, vol fer-se seus als marroquins, única manera de poder arribar a ésser dominadors.

GAURÁ?

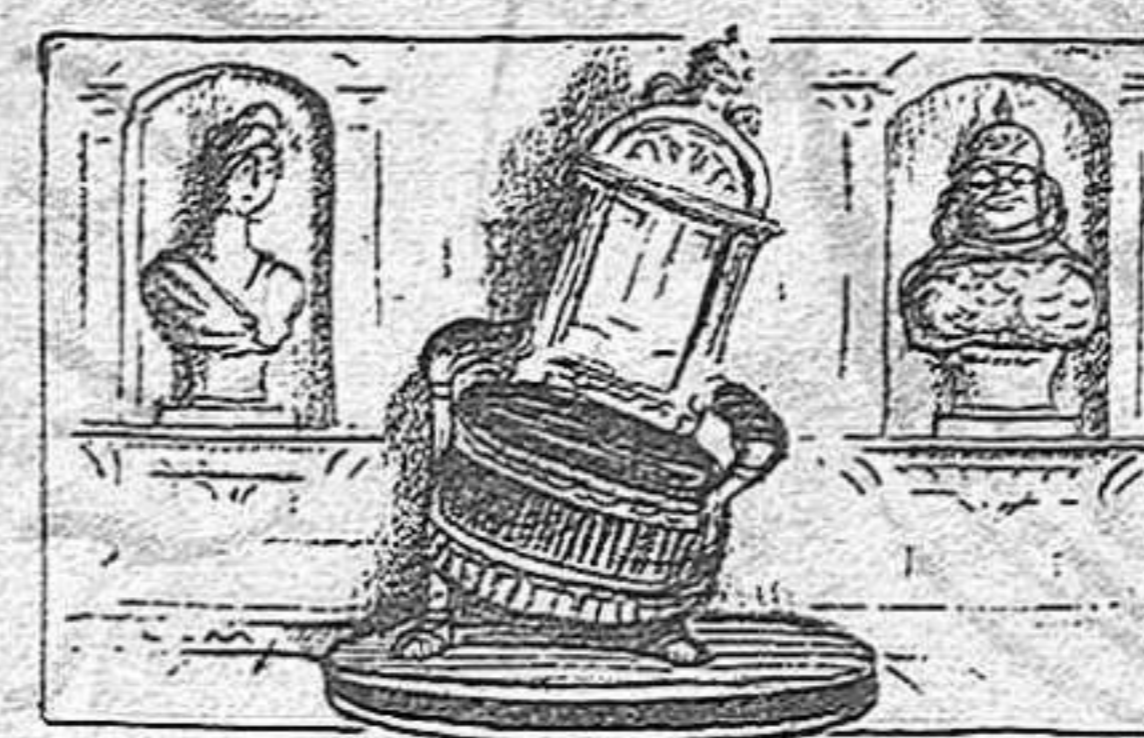
No estem molt forts en teologia. En un congrés per a tractar d'aquesta matèria, cal confessar-ho, fariem un paper no gaire lluit. No obstant i això, no desconeixem del tot lo que és la església i fins, ben rebuscadet, en el arxiu dels nostres modestos coneixements hi trobaríem quelcom que fa referència a lla història, objecte i desenrotllament d'algunes religions. D'aquí venim en sapiguer que no existeix cap diferència essencial entre la religió catòlica i les que l'han precedida, han crescut paral·lelament a ella o han nascut després. Totes persegueixen un fi bàsic, que és l'elevació moral dels homes, dels homes, és clar, que no tinguin prou força moral.

La vida de la religió que té la Seu a Roma, ha passat diferents vegades per moments de veritable perill. Més d'un cop els seus directors es deuen haver sentit preocupats. I és que rarament han sapigut distingir entre el poder temporal i l'espiritual.

Un d'aquests casos es dona amb la qüestió de

les reparacions. El primer dels catòlics s'ha decantat visiblement pel costat dels alemanys. Nosaltres no discutim si els germànics tenen o deixen de tindre raó. Amb lo que no podem estar

LA NEUTRALITAT I EL VATICÀ

—Sembla que's decanta cap a Alemanya.

conformes és amb la intervenció parcial del Vaticà. Al nostre entendre els encarregats de vetllar per les ànimes, s'han recordat massa de les còrpores.

Estem segurs que si Aquell a qui diuen representar vingüés a la terra, per tots, absolutament per tots, tindria paraules de perdó.

BANDOLERISME XINESC

Es de vera actualitat tractar del bandolerisme xinès. Ho és tant com tractar dels atemptats barcelonins. A la Xina com a Barcelona, tot sovint hi són.

La plaga del bandolerisme xinès ha promogut sèries qüestions. Algunes de molta gravetat. Fins ha calgut la intervenció dels representants estrangers, i és que els bandolers xinescs tenen la forta mania amb caçar, valgui el mot, a súbdits forasters. Sembla que això és produït per un sentiment de nacionalisme o ultrança.

Sinó fos pels trastorns que porta, el bandolerisme de la Xina fora bon assumpte per a una opereta. Tots els que formen aquest cos de saltadors de camins, són d'un tipisme verament encisador. Cal només mirar el gravat. Es el general Faro (fins el nom és de comèdia) un dels principals quefes dels bandolers.

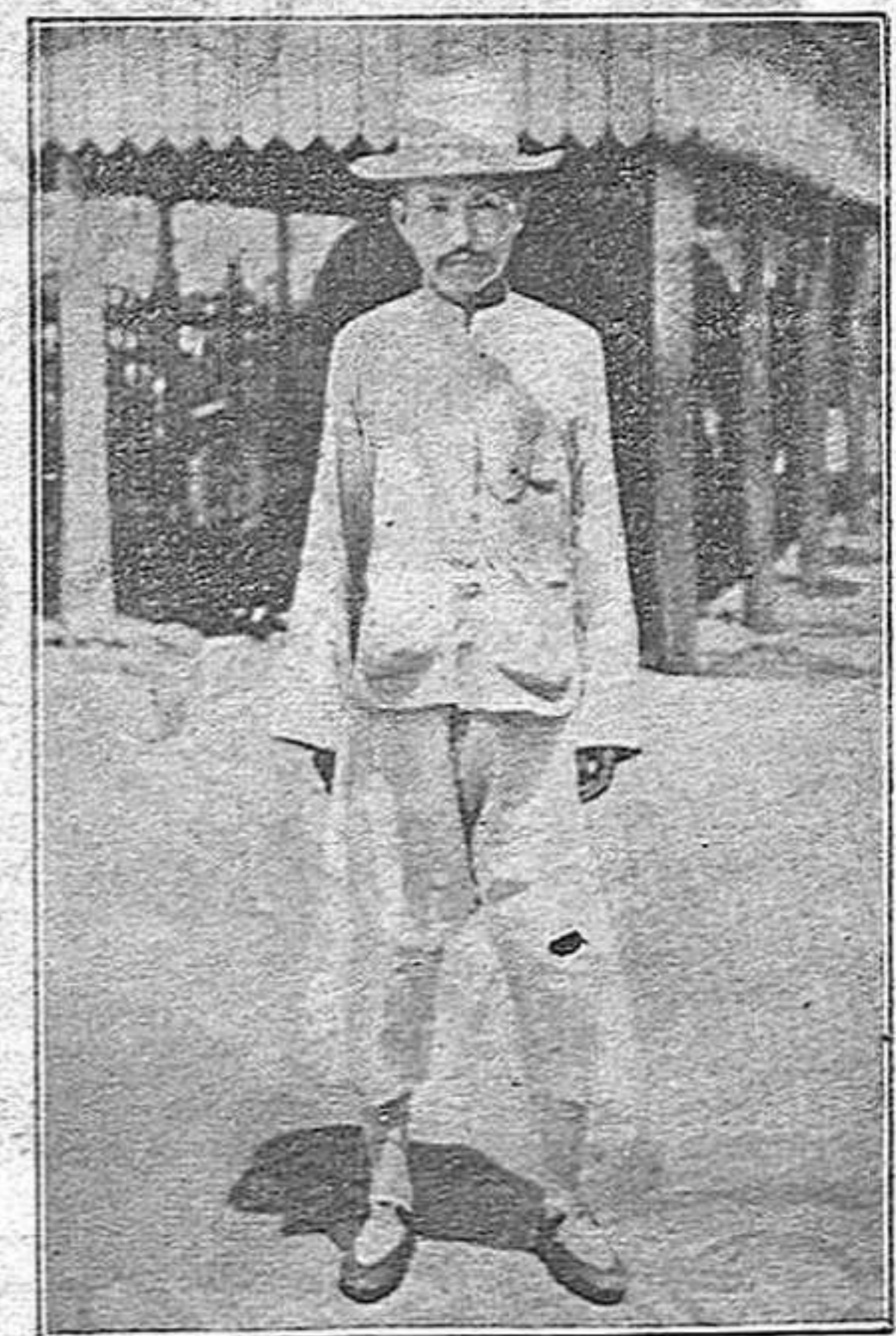
I no creieu que siguin menys típics els seus perseguidors, les forces del govern. Malgrat a la revolució que ho transformà tot de soca arrel, ells segueixen vestint tot lo més viroladament possible. Un regiment de soldats xinescs fa l'efecte d'un carrer guarnit per a la sortija.

I encara no acaba aquí la cosa. Fent honor a la comoditat en ells peculiar, cada soldat ademés del seu fusell, va proveït d'una ombrela, de modo que d'un tros lluny els pendrieu per un col·legi que surt a pendre el sol. Només cal afegir que el generalíssim visita el camp d'operacions portat en un palanqui.

Ditxosa terra! Ai de tú si algun dia tens la dissort de conèixer els nostres pistolers

El Bey examinant un projecte de mesquita a París

A les estacions, vigilants els bandolers

CATXEIG

Pujarol

—Que porta alguna arma?
—Sí: la dona, que és una arma terrible!

El Sol a Espanya

—Després del moro, jo!

Testament d'un ubriac

Deixo a la societat un caràcter detestable, un exemple funest i un odiós record.
Deixo als autors dels meus dies que ja són vells, un solc al mig del cor que ja no podran suturar amb el poc temps que'ls queda de vida.
Deixo als meus germans el sentiment i la vergonya produïts pel meu mal viure.
Deixo a la meua muller un cor esmicolat i una vida d'ignorància.
I per cada hù dels meus fills, els faig el llegat de pobresa, ignomínia familiar i el trist record de que el seu pare fou víctima d'una borrarxera.

GORKI

S'han tancat les Corts!

A Espanya hi ha un gran número de gent que cada estiu, al enterar-se de que es tanca el Parlament, tenen un gran desconsol. Sense els diputats i senadors se senten desamparats, com el que ha d'atravessar, sol, un camí en el que segons li han dit, hi han lladres. Això aquesta sensació de desampar, aquesta por als lladres, jo crec que aquest número de gent—de pobla gent,—l'hauria de tenir, no quan les Corts estan tancades, sinó quan estan obertes.
Aquesta mena de gent, quina ingenuïtat és tan gran que els fa creure en la independència i llibertat de la premsa, en l'honorabilitat de la nació, en la prohibitat dels governants, i altres tonteries, creu en l'eficàcia del Parlament com en l'existència de Déu. Déu els ha de donar un postatge agradable a l'altra vida. El Parlament els ha de facilitar la vida en aquest món.

Als ministres, diputats, i demés gent inepta i gandula, els diuen *Els Pares de la Pàtria*. Això d'*Els Pares de la Pàtria* sembla, un xic, el nom d'una societat coral, com per exemple *La Violeta*, *La flor ue mayo*, el *Jo te l'encendré...*

Trobo que això d'*Els Pares de la Pàtria* no és una cosa seriosa.

Però trobo també que per comptes de pares s'els hauria de dir *Els avis de la Pàtria*. Avis perquè són gent d'esperit envellit, xaruc, xacrós. Avis perquè, encara que no hagin fet res, ja han fet a tots. Avis perquè, com als avis de debó, no serveixen més que per a tancar-los en un Asil o treure'ls al sol en un cabasset.

De manera que, senyors, no s'espantin perquè hagin tancat les Corts. Tampoc serveixen de res.

A. FERRANT

En Ventosa i Calvell, l'ex ministre regionalista com li diu ara *La Veu*, encara que mai va fer de regionalista essent ministre, en la *Diada Patriòtica* de Santa Coloma de Farnés, per quin districte és diputat a Corts, va dissertar llargament respecte *L'actual moment polític de Catalunya*, dient en resum que ja no pensava seguir an En Cambó pel camí de l'ostracisme voluntari, sinó ben al contrari, actuar al Parlament com a ver representant de Catalunya.

Res, que En Ventosa i Calvell es dona ja per la pell, i creu fora un disbarat deixar d'ésser diputat un home guapo com ell.

Es veu que els rifenys celebren de debó el descans dominical. La *Nota Oficial* del Govern inserta a la fulla dels dilluns, diu invariablement:

«Africa: Sin novedad en los territorios del Protectorado Espanyol»
Potser si que ja hi tenim el protectorat funcionant!

Els jaumins celebraren amb motiu de la festa onomàstica del seu capítost, entre altres festes, una missa de comunió general.

Ho trobo molt enraonat. Ve de tants anys que fan combregar als seus béns amb rodes de molí!

En Vallés i Pujals ha tornat de Roma on obtingué audiència particular del Papa.

Aquest, a precs del líder regionalista, li concedí una benedicció absoluta per Catalunya.
Pobre Catalunya! Ja estàs ben beneïda.

Entre les timbes que volten el Tibidabo pensen obrir una altra timba de joc a La Rabassada mercès a les gestions del galleguino i del Lacandro.
Encara no ens han estimbat prou!

Traduïm de la *Sol*, el diari que té un venedor ambulat per cada número:

«Una jove i bella pecadora, que com l'«Abat Juli» de Mirbeau anava al temple a confessar en el acte un pecat, sense fixar-se com anava vestida creient que Déu no para atenció per sapiguer amb quina vestimenta i en quin estat van els mortals als temples religiosos, topà amb un bedel que la cregué «indesejable» pel rite, i la jove, que en tot s'assemblava al famós protagonista de Mirbeau, s'empenyà a entrar fins que la policia se l'emportà a la pagoda políciaca, o sia a la delegació, enlloc d'haver-se emportat la gata maula portar autor de la «bronca». Ah! si mossèn «Pollastre» o mossèn «Gall d'Indi» haguessin fet *saca-sillas* de segur que no li haurien impedit l'entrada.»

Com que era festa i com que feia calor en la última sessió del Ajuntament només hi assistiren dos regidors.

Un d'ells pregà que quedessin tots els dictaments sobre la taula, i no havent-hi altres assumptes de que tractar, s'aixecà la sessió.

Això si que és preocupar-se per la ciutat.

Sant Jaume mata moros ja ha passat encara que no hagi passat per la gargamella dels moros l'odi que tenen pel patró que els declarà la guerra.

Durant el míting sindicalista celebrat el dimecres en el Teatre Nou, feia fredat el veure tanta *poli* i guàrdia civil acampant pels voltants.

No podem arribar a imaginar-nos la força que treuran al carrer el dia que no es tracti de celebrar un acte pacífic.

El governador ha rebut 500 pessetes del Círcol de Caçadors i 3 000 d'una societat comercial destinades a gratificar els guàrdies de seguretat que més s'han distingit durant aquests últims dies.

Ja s'ho mereixen, ja. Es un acte edificant, cívic, humanitari, caritatiu, etc, etc. Molt digne, molt digne.

La maleïda llei de jurisdiccions va fent noves víctimes.

L'amnistia, la tant esperada amnistia, va esperant-se, va esperant-se...